

บทที่ 5

สรุปและข้อเสนอแนะ

ในการศึกษาเรื่อง การควบคุมและกำกับดูแลของหน่วยงานรัฐเกี่ยวกับโทรทัศน์ระบบบอกรับสมาชิก (Cable TV): ศึกษากรณีเคเบิลทีวีท้องถิ่น สามารถสรุป อภิปรายผลการศึกษา และ ข้อเสนอแนะได้ดังต่อไปนี้

5.1 สรุปผลการศึกษา

5.1.1. วัตถุประสงค์ของการศึกษา มีดังนี้

- (1) เพื่อศึกษารวบรวมประวัติความเป็นมาและพัฒนาการตลอดจนนโยบายกิจการโทรทัศน์ระบบบอกรับสมาชิกในประเทศไทย และ ต่างประเทศ
- (2) เพื่อศึกษาแนวทางการควบคุม กำกับดูแล ข้อขัดข้องและอุปสรรค เกี่ยวกับการประกอบกิจการโทรทัศน์ระบบบอกรับสมาชิก
- (3) เพื่อใช้เป็นแนวทางการกำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการกำกับดูแลทางด้านการประกอบกิจการโทรทัศน์ระบบบอกรับสมาชิก โดยเฉพาะกิจการเคเบิลทีวีท้องถิ่น
- (4) เพื่อทราบถึงพฤติกรรมและความพึงพอใจในการใช้บริการเคเบิลทีวีของประชาชน หรือผู้ใช้บริการ

5.1.2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยเชิงคุณภาพ

- (1) ศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลเนื้อหา นโยบายโทรทัศน์ระบบบอกรับสมาชิกในส่วนของเคเบิลทีวีท้องถิ่น มติคณะรัฐมนตรี กฎกระทรวง และระเบียบที่ทางราชการกำหนด ใช้ข้อมูลปฐมภูมิ ทุติยภูมิ จากหนังสือ เอกสาร วารสาร ข้อมูลผลงานวิจัยที่มีอยู่ ข่าวสาร บทความที่เกี่ยวข้องกับงานด้านโทรทัศน์ระบบบอกรับสมาชิก
- (2) นำข้อมูลเนื้อหาที่ได้มา ทำการเรียบเรียง แปล และวิเคราะห์เชิงพรรณนา (Descriptive Method) และทำการสรุปลักษณะต่างๆ ที่สำคัญอันเกี่ยวเนื่องกับการกำกับดูแลการ

ประกอบกิจการโทรทัศนระบบบอกรับสมาชิกของต่างประเทศกับในประเทศไทย และวิเคราะห์ปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้น

(3) การสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญตามกลุ่มตัวอย่างที่กำหนดเพื่อหาคำตอบเกี่ยวกับบทบาทของความเป็นไปได้ของหน่วยงานในการกำกับดูแลโทรทัศนระบบบอกรับสมาชิกโดยเฉพาะในกรณีเคเบิลทีวีท้องถิ่นเพื่อให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน และแนวทางในการพัฒนาของโทรทัศนระบบบอกรับสมาชิกเพื่อให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน และแนวทางในการพัฒนาของโทรทัศนระบบบอกรับสมาชิกในประเทศไทย เพื่อให้ประชาชนได้รับประโยชน์อย่างสูงสุด

การวิจัยเชิงปริมาณ

(1) การทำแบบสอบถาม (Questionnaire) เป็นการวิจัยเชิงปริมาณเพื่อสำรวจความคิดเห็นของผู้ใช้บริการเคเบิลทีวีท้องถิ่น ความพึงพอใจในการได้รับบริการของผู้ใช้บริการ ผู้วิจัยพัฒนาเครื่องมือขึ้นใช้เอง ซึ่งได้สร้างโดยอาศัย แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนแนวคิดและข้อมูลการกำกับดูแลการประกอบกิจการโทรทัศนระบบบอกรับเป็นสมาชิกในส่วนความพึงพอใจของผู้ใช้บริการเคเบิลทีวีท้องถิ่นมาเป็นกรอบแนวทางในการสร้างแบบสอบถามซึ่งประกอบด้วย

ส่วนที่ 1 คำถามเกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถามที่เป็นข้อมูลส่วนบุคคล โดยการใช้แบบสอบถามชนิดคำถามที่ต้องการคำตอบเดียวจากหลายตัวเลือก (Multi – response) เป็นคำถามเกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐานส่วนบุคคล ประกอบด้วยคำถามเกี่ยวกับ เพศ อายุ รายได้ การศึกษา และอาชีพ

ส่วนที่ 2 คำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้ใช้บริการเคเบิลทีวีท้องถิ่น โดยใช้แบบสอบถามชนิดคำถามที่ต้องการคำตอบเดียวจากหลายตัวเลือก (Multi – response)

ส่วนที่ 3 คำถามเกี่ยวกับความพึงพอใจในการใช้บริการเคเบิลทีวีโดยใช้แบบสอบถามแบบคำถามที่ให้มาตราส่วน (Rating Scale) เป็นคำถามเกี่ยวกับความสำคัญของปัจจัยต่างๆ ที่มีต่อการให้บริการเคเบิลทีวีท้องถิ่น โดยเรียงลำดับ

- 1) ปัจจัยด้านผลิตภัณฑ์
- 2) ปัจจัยด้านราคา
- 4) ปัจจัยด้านช่องทางการจัดจำหน่าย
- 5) ปัจจัยด้านการส่งเสริมการตลาด
- 6) ปัจจัยด้านบุคคล
- 7) ปัจจัยด้านกระบวนการ
- 8) ปัจจัยด้านลักษณะทางกายภาพ

ส่วนที่ 4 เป็นแบบสอบถามที่เกี่ยวกับข้อเสนอแนะอื่นๆ โดยใช้แบบสอบถามปลายเปิด (Open end question) เพื่อเปิดโอกาสให้กลุ่มตัวอย่างได้แสดงความคิดเห็น

5.1.3. สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเชิงคุณภาพ

จากการศึกษาวิจัยและได้วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการกำกับดูแลและการบริหารจัดการของหน่วยงานของรัฐ โดยเฉพาะในกรณีเคเบิลทีวีท้องถิ่น มติคณะรัฐมนตรี กฎกระทรวง และระเบียบที่ทางราชการกำหนด ใช้ข้อมูลปฐมภูมิ ทฤษฎี จากหนังสือ เอกสาร วารสาร ข้อมูลผลงานวิจัย ที่มีอยู่ ข่าวดังกล่าว บทความที่เกี่ยวข้องกับงานด้านโทรทัศนระบบบอกรับสมาชิก เพื่อให้ทราบถึงความ เป็นมาของกิจการโทรทัศนระบบบอกรับสมาชิก นโยบายการกำกับดูแล การดำเนินการ และการ ปฏิบัติงานของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

หากมองย้อนหลังไปในช่วงที่กิจการโทรทัศนระบบบอกรับเป็นสมาชิกเริ่มเข้ามา มีบทบาทในสังคมไทย ตลอดไปจนกระทั่งเมื่อหน่วยงานของรัฐ ได้เข้ามา มีบทบาทในการกำหนด กฎระเบียบต่างๆ ขึ้นมาใช้ในการกำกับดูแลการดำเนินการ วัตถุประสงค์ของการให้บริการโทรทัศน ระบบบอกรับสมาชิคนั้น เพื่อลดปัญหาของพื้นที่ที่มีการรับชมสัญญาณ โทรทัศน์ไม่ชัดเจนและ ส่งเสริมการท่องเที่ยว แต่การดำเนินการของเอกชนในขณะนั้น นอกจากจะแก้ไขปัญหาการรับชม ไม่ชัดเจนแล้ว ยังได้ให้บริการบันเทิงเสริมควบคู่ไปด้วย เช่น การจัดฉายวิดีโอถ่ายทอดสัญญาณ โทรทัศน์ของต่างประเทศผ่านดาวเทียม ซึ่งในเวลานั้นทางราชการไม่สามารถควบคุมหรือกำกับ ดูแลกิจการโทรทัศนระบบบอกรับสมาชิกได้ สืบเนื่องจากกฎหมายที่จะใช้กำกับดูแลยังไม่แล้วเสร็จ นอกจากนี้การที่กฎหมายไม่สมบูรณ์ทำให้เกิดปัญหาต่างๆ ตามมาไม่ว่าจะเป็นเรื่องการป้องกัน ลักลอบรับสัญญาณ โดยไม่ได้รับอนุญาต ปัญหาเรื่องการควบคุมเนื้อหารายการ ปัญหาการแข่งขัน ทางการค้า ปัญหาการควบคุมการโฆษณา ปัญหาเรื่องสัดส่วนของผู้ถือหุ้นในการประกอบกิจการ โทรทัศนระบบบอกรับสมาชิก เป็นต้น

เทคโนโลยีทางการสื่อสารมีการพัฒนาเจริญก้าวหน้าขึ้นเป็นลำดับ ประกอบกับ ข้อจำกัดของการใช้ทรัพยากรคลื่นความถี่วิทยุไม่เพียงพอต่อความต้องการของหน่วยงานทั้งภาครัฐ และเอกชน การดำเนินธุรกิจโทรทัศนระบบบอกรับสมาชิก จึงเป็นวิถีทางหนึ่งในวงการ สื่อสารมวลชนที่ถูกนำมาใช้เนื่องจากข้อจำกัดดังกล่าว และเพื่อให้กิจการโทรทัศนระบบบอกรับ สมาชิกมีประโยชน์ในการเผยแพร่ ให้สาระข่าวสาร ความรู้ ความบันเทิงอย่างทั่วถึงต่อสาธารณชน ทางราชการจึงเข้ามา มีบทบาทในการกำกับดูแลเกี่ยวกับการให้บริการธุรกิจโทรทัศนระบบบอกรับ เป็นสมาชิก

นโยบายของรัฐเกี่ยวกับโทรทัศน์ระบบบอกรับสมาชิก

1. มติคณะรัฐมนตรี พ.ศ.2532

สมัยรัฐบาลพลเอกชาติชาย ชุณหะวัณ ได้มีมติคณะรัฐมนตรี พ.ศ. 2532 ให้กิจการโทรทัศน์ระบบบอกรับสมาชิกช่วยแก้ไขปัญหาการรับชมสัญญาณโทรทัศน์ในพื้นที่ที่ไม่สามารถรับชมสัญญาณได้ชัดเจน และเป็นบริการที่ส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศ โดยมอบหมายให้กรมประชาสัมพันธ์ และองค์กรสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทยรับนโยบายไปดำเนินการเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์

2. พระราชบัญญัติวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ ฉบับที่ 4 พ.ศ.2530

พระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นการแก้ไขเพิ่มเติม พ.ร.บ.วิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ พ.ศ.2498 เพื่อให้กฎ ระเบียบ ที่เกี่ยวข้องกับกิจการวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ ของประเทศ มีความทันสมัย สอดคล้องการพัฒนาความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีและเพื่อให้การกำกับดูแล มีทิศทางเดียวกัน จึงกำหนดให้ 11 หน่วยงานของทางราชการที่เคยได้รับการยกเว้น ไม่ต้องปฏิบัติตาม พ.ร.บ.วิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ พ.ศ. 2498 จะต้องปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ เงื่อนไขที่ได้มีการประกาศใช้ตามความใน พ.ร.บ.วิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2530 พ.ร.บ.ฉบับนี้เป็นที่มาของกฎกระทรวงฉบับที่ 12 13 14 และ ฉบับที่ 15 (ซึ่งประกาศใช้ตั้งแต่ พ.ศ. 2536 เป็นต้นมา) กฎกระทรวงทั้ง 4 ฉบับนี้ มีความเกี่ยวข้องกับกิจการวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ ประกอบด้วยข้อกำหนดคุณลักษณะของสถานี คุณสมบัติของเจ้าหน้าที่ อาทิ ผู้อำนวยการสถานี ผู้จัดการ เจ้าหน้าที่กระจายเสียง เครื่องมืออุปกรณ์ที่ต้องมีใช้ประจำภายในสถานี

ส่วนที่เกี่ยวกับกิจการโทรทัศน์ระบบบอกรับเป็นสมาชิกนั้น ได้กำหนดคุณลักษณะของรูปแบบการเปิดโอกาสให้เอกชนได้เข้ามามีบทบาทในการให้บริการธุรกิจโทรทัศน์ระบบบอกรับเป็นสมาชิกที่ส่งผ่านไปทางสายหรือสื่อตัวนำไฟฟ้า อันได้แก่ สาย Coaxial Cable หรือสาย Optic Fiber ระบุให้อธิบดีกรมประชาสัมพันธ์ปฏิบัติหน้าที่เป็นเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาตและเจ้าหน้าที่ของกรมประชาสัมพันธ์เป็นเจ้าพนักงานผู้รับคำขออนุญาต ตลอดจนมีหน้าที่ในการตรวจสอบกำกับดูแลรายการที่ออกอากาศของสถานีโทรทัศน์ระบบบอกรับเป็นสมาชิก มีคณะกรรมการซึ่งรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรีที่กำกับดูแลกรมประชาสัมพันธ์เป็นประธาน

3. พระราชบัญญัติประกอบกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ พ.ศ. 2551

จากการประกาศใช้พระราชบัญญัติประกอบกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ พ.ศ. 2551 ประกาศใช้เมื่อวันที่ 4 มีนาคม 2551 พอดีจะสรุปประเด็นที่เกี่ยวข้องกับกิจการโทรทัศน์ระบบบอกรับสมาชิก ได้ดังนี้

(1) กฎหมายฉบับดังกล่าว แบ่งผู้ประกอบการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ ออกเป็น 2 ประเภท คือ ประเภทใช้คลื่นความถี่และที่ไม่ใช้คลื่นความถี่

(2) ผู้ประกอบการกิจการโทรทัศน์ระบบบอกรับสมาชิก ถูกจัดให้อยู่ในประเภทที่ไม่ใช้คลื่นความถี่เพราะมีวิธีให้บริการลูกค้าได้ 2 วิธีหลักๆ คือ การเดินสายเคเบิลทางสายและส่งผ่านดาวเทียม ซึ่งทั้งสองวิธี สัญญาณที่ส่งไปจะไม่ไปรบกวนคลื่นความถี่ในอากาศ

(3) ตามนิยามที่มีในกฎหมายนี้ พอจะสรุปได้ว่า ผู้ประกอบการโทรทัศน์ระบบบอกรับสมาชิก จะหมายถึงผู้ให้บริการสัญญาณทีวีแก่ผู้รับบริการในระบบบอกรับเป็นสมาชิก โดยจะเรียกเก็บค่าบริการจากสมาชิกหรือไม่ก็ได้

(4) ตามกฎหมายที่ออกมา ตั้งแต่วันที่ 5 มีนาคม 2551 เป็นต้นมา จะเป็นการยกเลิกพระราชบัญญัติ เกี่ยวกับโทรทัศน์และวิทยุ ฉบับก่อนๆ ทั้งหมด แลให้มาใช้พระราชบัญญัตินี้แทน

(5) ผู้ประกอบการกิจการโทรทัศน์และวิทยุรวมถึง โทรทัศน์ระบบบอกรับสมาชิก เดิมที่เคยได้รับสัมปทานจากหน่วยงานต่างๆ ของรัฐ จะยังคงให้บริการต่อไปได้ตามระยะเวลาของสัมปทานที่เหลืออยู่ โดยมีสิทธิและหน้าที่ตามเดิม และเมื่อสัญญาสัมปทานสิ้นสุด จึงต้องเข้ามาปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้

(6) ผู้ประกอบการที่ยังไม่เคยได้รับใบอนุญาตจากหน่วยงานราชการ เช่นวิทยุชุมชน และเคเบิลทีวีท้องถิ่นจะอยู่ภายใต้บทเฉพาะกาลที่ กทช. จะต้องตั้งคณะกรรมการขึ้นมา เพื่อพิจารณาออกใบอนุญาตชั่วคราว 1 ปี ก่อนที่จะมีคณะกรรมการ กสทช.ที่จะเป็นผู้ออกใบอนุญาต 7 ปี หรือ 15 ปี ตามแต่ละประเภทของกิจการ

(7) สำหรับผู้ประกอบการเคเบิลทีวีท้องถิ่น ที่ได้รับใบอนุญาตเดิม 78 ใบ และผู้เริ่มเครือข่ายเคเบิลทีวีกับกรมประชาสัมพันธ์ หรือผู้ประกอบการที่ไม่ได้ขออนุญาตใดๆ จะตกอยู่ภายใต้บทเฉพาะกาล ซึ่งคณะกรรมการ กทช. จะเป็นผู้ตั้งขึ้นเพื่อออกใบอนุญาตชั่วคราว 1 ปี

(8) การที่คณะกรรมการ จะออกใบอนุญาตชั่วคราว 1 ปี ให้กับผู้ประกอบการเคเบิลทีวีรายใดคณะกรรมการจะต้องออกระเบียบหรือคุณสมบัติของผู้ที่จะต้องได้รับอนุญาต หากผู้ใดมีคุณสมบัติครบก็จะได้รับใบอนุญาตชั่วคราว 1 ปี

(9) หากผู้ประกอบการรายใด ได้รับใบอนุญาตชั่วคราวจากคณะกรรมการชุดดังกล่าว ก็จะได้รับสิทธิต่างๆ เช่น

1. เป็นผู้ประกอบการเคเบิลทีวีที่ถูกต้องตามกฎหมาย 100%
2. มีโฆษณาในรายการได้ 6 นาที/ชั่วโมง
3. ได้รับสิทธิให้พาดสายเคเบิลทีวีบนสายไฟฟ้าตามหลักเกณฑ์ที่เป็นธรรม

4. ได้ทำข่าวสารเพื่อบริการชุมชนในเขตพื้นที่ที่ให้บริการและผู้ได้รับอนุญาตมีหน้าที่ เช่น เสียค่าใบอนุญาตตามที่คณะกรรมการกำหนด เสียส่วนแบ่งรายได้ 2 % ของรายรับ จัดผังรายการเพื่อเกิดประโยชน์ต่อชุมชน

(10) หากผู้ประกอบการเคเบิลทีวี ที่ได้รับอนุญาตชั่วคราวแล้ว มีการละเมิดลิขสิทธิ์ และถูกจับ จนตัดสินใจถึงที่สุด อาจถูกยึดใบอนุญาต และรับโทษทางแพ่งและอาญา

ผลจากการออกพระราชบัญญัติประกอบการกระจายเสียงและกิจการ โทรทัศน์ พ.ศ. 2551 ทำให้มีผู้ประกอบการเคเบิลทีวีเกิดขึ้นใหม่เป็นจำนวนมากทั้งในระดับจังหวัด ระดับภาค และระดับประเทศหากคณะกรรมการของ กทช. ไม่มีระเบียบมาควบคุมจำนวนผู้ประกอบการ จะทำให้เกิดการแข่งขันในธุรกิจเคเบิลทีวีมาก และจะส่งผลให้เกิดปัญหาต่างๆ ดังต่อไปนี้

(1) การขาดสายเคเบิลทีวีบนเสาไฟฟ้าจะมีการขออนุญาตขาดสายเคเบิลทีวีบนเสาไฟฟ้า เป็นจำนวนมาก เพราะผู้ประกอบการ 1 รายต้องลากสาย Coaxial 1 ชุด บนเสาไฟฟ้า ทั้งนี้ ยังไม่รวมถึงการลากสาย Fiber Optic เพื่อเชื่อมระบบ หากไม่มีการจำกัดจำนวนผู้ประกอบการจะทำให้ มีการขาดสายบนเสาไฟฟ้าเป็นจำนวนมากและสร้างปัญหาให้กับการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค และการไฟฟ้านครหลวง

(2) การนำเข้าอุปกรณ์เป็นจำนวนมาก อุปกรณ์เคเบิลทีวีเกือบทั้งหมด จะต้องมีการนำเข้าจากต่างประเทศ หากไม่มีการควบคุมจะมีการลงทุนที่ซ้ำซ้อน และไม่มีผลดีต่อเศรษฐกิจของประเทศ

(3) การแข่งขันซื้อลิขสิทธิ์รายการเมื่อมีการแข่งขันสูง รายที่มีงบประมาณน้อย โดยเฉพาะรายเล็กที่มีพื้นที่พื้นที่ให้บริการน้อยหรือมีฐานสมาชิกน้อย จะไม่สามารถแย่งซื้อลิขสิทธิ์ได้ ทำให้รายการที่ให้บริการสูญหายไปไม่ได้และสมาชิกจะเกิดการทุ่มตลาด ทำให้รายเล็กไม่สามารถทำธุรกิจต่อไปได้ ซึ่งเป็นบ่อเกิดทำให้รายเล็กหันไปเผยแพร่รายการที่ละเมิดลิขสิทธิ์และเกิดการกั้นแก๊งตัดสายสัญญาณเคเบิลทีวี ซึ่งปัญหาต่างๆ เหล่านี้เคยเกิดขึ้นในต่างประเทศมาแล้ว

(4) เกิดการแข่งขันที่ไม่เป็นธรรม กรณีผู้ให้บริการรายใหญ่และมีกำลังเงินสูง จะใช้วิธีการทุ่มตลาดหรือรวบรวมซื้อลิขสิทธิ์รายการไปจนหมด ทำให้ผู้ประกอบการรายเล็ก โดยเฉพาะในระดับจังหวัด ไม่มีรายการที่มีคุณภาพออกอากาศ ซึ่งจะเป็นโอกาสของรายใหญ่ระดับภูมิภาคหรือระดับประเทศ ทำการทุ่มตลาดเพื่อยึดครองพื้นที่ของเคเบิลทีวีระดับตำบล อำเภอ หรือจังหวัด ซึ่งต่อไปจะทำให้เคเบิลของท้องถิ่นหมดสิ้นไป กลายเป็นเคเบิลที่ส่งสัญญาณจากส่วนกลาง เช่นเดียวกับฟรีทีวีในปัจจุบัน

จากนโยบายโทรทัศน์ระบบบอกรับเป็นสมาชิกที่มีการประกาศใช้ในรูปแบบของมติ คณะรัฐมนตรีและพระราชบัญญัติดังกล่าว ส่งผลให้ธุรกิจเอกชนได้เข้ามาประกอบธุรกิจเกี่ยวกับ

กิจการสื่อสารมวลชนของประเทศ ซึ่งสอดคล้องกับสมัยของการพัฒนาเทคโนโลยีทางการสื่อสารที่ได้มีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ทำให้รัฐมิได้ผูกขาดการให้บริการในกิจการสื่อสารมวลชนของประเทศแต่ผู้เดียวอีกต่อไป โดยเฉพาะในด้านการให้บริการโทรทัศน์ระบบบอกรับเป็นสมาชิกนี้

หน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องกับการกำกับดูแลกิจการโทรทัศน์ระบบบอกรับเป็นสมาชิก
ตามมติคณะรัฐมนตรี พ.ศ. 2532 ถือเป็นนโยบายการให้ดำเนินการกิจการโทรทัศน์บอกรับสมาชิกประการหนึ่ง ที่ระบุว่ากรมประชาสัมพันธ์และองค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทยเป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบเพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของนโยบาย

กรมประชาสัมพันธ์ เป็นหน่วยงานของรัฐที่รับผิดชอบกำกับดูแลนโยบายทางด้านสื่อสารมวลชนของประเทศให้เป็นไปตาม พระราชบัญญัติวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ พ.ศ. 2498 และพระราชบัญญัติวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2530 ตลอดจนระเบียบ กฎเกณฑ์ทางการปฏิบัติกิจการสื่อสารมวลชน โดยมีหน้าที่การออกกฎ ระเบียบเพื่อการปฏิบัติ การทำหน้าที่ในการเป็นหน่วยงานกำกับดูแลและตรวจสอบหน่วยปฏิบัติให้สอดคล้องและเป็นไปตามระเบียบที่ทางราชการกำหนด และกรมประชาสัมพันธ์ยังทำหน้าที่เป็นหน่วยปฏิบัติควบคู่ไปด้วยในเวลาเดียวกันด้วย ภารกิจต่างๆ ของกรมดังต่อไปนี้ก่อให้เกิดความเหลื่อมล้ำด้านการทำงานของกรมต่อหน่วยงานอื่นๆ ในกรณีที่กรมประชาสัมพันธ์ปฏิบัติหน้าที่ โดยทั้งเป็นผู้ออกกฎ ผู้ปฏิบัติตามกฎ และเป็นผู้รักษาการตรวจสอบให้มีการปฏิบัติตามกฎ ในเรื่องของกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับที่เกี่ยวกับกิจการวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ที่กรมประชาสัมพันธ์รับผิดชอบอยู่ ส่งผลให้การดำเนินการของกรมไม่บรรลุวัตถุประสงค์ในบทบาทต่างๆ เท่าที่ควรเพราะข้อจำกัดในเรื่องขั้นตอน ระยะเวลาของการออกกฎ ระเบียบต่างๆ เป็นไปอย่างล่าช้าไม่สอดคล้องต่อกระแสของการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของเทคโนโลยีสื่อสารมวลชนดังที่เป็นอยู่ปัจจุบัน

ด้านการขาดแคลนบุคลากรผู้มีความรู้ความสามารถในการรับผิดชอบกิจการด้านสื่อสารมวลชนและที่จะมารองรับการออกกฎ ระเบียบ ข้อปฏิบัติ เพื่อให้มีความทันสมัยต่อเทคโนโลยีทางการสื่อสารสมัยใหม่ รวมทั้งข้อจำกัดของจำนวนบุคลากรในการปฏิบัติงาน ส่งผลให้การทำงานในบทบาทที่ได้รับมอบหมายของกรมประชาสัมพันธ์ไม่สมดุล โดยเฉพาะในเรื่องของโทรทัศน์ระบบบอกรับเป็นสมาชิกซึ่งเป็นเทคโนโลยีใหม่ กรมประชาสัมพันธ์มีหน้าที่รับผิดชอบโดยตรงทั้งในการกำกับดูแล ควบคุม ตรวจสอบการดำเนินการอนุญาตให้เป็นไปตามกฎกระทรวง แต่ในทางปฏิบัติจริงกรมประชาสัมพันธ์ไม่สามารถดำเนินการตรวจสอบผู้ให้บริการทุกรายที่มีอยู่จริงในปัจจุบันได้ และกรณีที่ไม่ปฏิบัติให้เป็นไปตามกฎกระทรวง กรมประชาสัมพันธ์ยังไม่สามารถหามาตรการจัดการผู้ฝ่าฝืนให้มาอยู่ภายใต้ กฎหมายซึ่งอาจเป็นผลมาจากการที่กรมประชาสัมพันธ์มี

ภารกิจรับผิดชอบอยู่มากมาย แต่จำนวนบุคลากรมีจำนวนจำกัด จึงทำให้ไม่สามารถปฏิบัติงานได้อย่างทั่วถึง

องค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทย เป็นหน่วยงานของรัฐที่ทำหน้าที่ไปตามพระราชกฤษฎีกาการจัดตั้ง อ.ส.ม.ท. พ.ศ. 2520 มีการบริหารในรูปของรัฐวิสาหกิจจึงมีข้อจำกัดในการปฏิบัติงานด้านสื่อสารมวลชน โดยเฉพาะวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์น้อยกว่ากรมประชาสัมพันธ์ซึ่งบริหารงานเป็นไปตามระบบราชการทุกขั้นตอนการทำงานของ อ.ส.ม.ท. จึงมีความสะดวกและคล่องตัวกว่ากรมประชาสัมพันธ์ นอกจากสภาพการบริหารงานขององค์กรจะแตกต่างกันแล้วเหตุผลสำคัญประการหนึ่งคือการที่ทั้งสองหน่วยงานมักจะมีรัฐมนตรีว่าการทำหน้าที่กำกับดูแลมาจากคณะพรรคการเมือง ส่งผลให้การดำเนินงานขาดความสอดคล้องดังจะเห็นได้จากเรื่องการนำนโยบายโทรทัศน์ระบบบอกรับสมาชิกไปปฏิบัติ ตามที่ประกาศที่ 4 พ.ศ. 2530 ระบุให้อธิบดีกรมประชาสัมพันธ์เป็นเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาตให้เอกชนดำเนินการ

แต่เนื่องด้วยขั้นตอนของการพิจารณาขอกฎหมายใช้เวลานาน และก่อนการประกาศใช้ข้อกำหนดใหม่ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งกรมประชาสัมพันธ์และ อ.ส.ม.ท. ขาดการประสานความร่วมมือเพื่อประชุมหารือ กำหนดแนวทางของการปฏิบัติตามนโยบาย หรือ ข้อกำหนดที่กำหนดขึ้นมาใช้ ผลของการนำนโยบายโทรทัศน์ระบบบอกรับสมาชิกไปปฏิบัติ จึงไม่เป็นไปในทิศทางเดียวกัน

สำนักงานคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ พระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. 2543 กำหนดให้มีคณะกรรมการ 2 ชุด คือ กทช. (คณะกรรมการกิจการ โทรคมนาคมแห่งชาติ) และ กสช. (คณะกรรมการกิจการสื่อสารแห่งชาติ) แต่ผลของการไม่มี กสช. ทำให้ไม่มีผู้ออกใบอนุญาตให้กับผู้ประกอบการเคเบิลทีวี จนทำให้เกิดคำว่า “เคเบิลเถื่อน” จนกลายเป็นสัญลักษณ์ของเคเบิลทีวีในสมัยนั้น เนื่องจากเทคโนโลยีในด้านเคเบิลทีวีมีการเปลี่ยนแปลงไปมากทำให้ผู้ประสงค์จะประกอบกิจการเคเบิลทีวีเป็นจำนวนมาก หลายรายได้ยื่นขอใบอนุญาตไปยังกรมประชาสัมพันธ์ แต่ก็ยังไม่สามารถออกใบอนุญาตให้แก่ผู้ประกอบการได้ จึงนำมาสู่การผลักดันของสมาคมเคเบิลทีวีแห่งประเทศไทย ที่ขอให้รัฐบาลออกใบอนุญาตให้กับผู้ประกอบการเคเบิลทีวี แต่ด้วยติดขัดที่รัฐธรรมนูญ จึงไม่สามารถดำเนินการได้ แต่รัฐบาลก็ได้หาทางออกให้โดยในปี 2546-2547 กรมประชาสัมพันธ์ก็ได้พยายามที่จะออกหนังสือเข้าร่วมเครือข่ายเคเบิลทีวีกับกรมประชาสัมพันธ์ให้กับผู้ประกอบการเคเบิลทีวีเพื่อที่จะช่วยเหลือให้ผู้ประกอบการเคเบิลทีวีได้รับใบอนุญาต แม้ว่าจะเป็นกรร่วมเครือข่ายเองก็ไม่ใช่ไร แต่หนังสือเข้าร่วมเครือข่ายดังกล่าวก็มีอายุเพียง 1ปี เท่านั้น เนื่องจากถูกเคเบิลทีวีรายใหญ่ส่งเรื่องเข้าตีความในกฤษฎีกา ซึ่งกฤษฎีกาก็ให้ความเห็นว่าการออกใบอนุญาตการทำหนังสือเข้า

ร่วมเครือข่ายเคเบิลทีวีกับกรมประชาสัมพันธ์นั้น เป็นการดำเนินการที่ไม่ถูกต้องจึงทำให้ผู้ประกอบการกิจการเคเบิลทีวีที่รับใบอนุญาตในครั้งนั้นประมาณ 500-600 รายไม่ได้รับการต่อหนังสือเข้าร่วมเครือข่ายในปีต่อมา

จากผลดังกล่าว ทำให้มีการผลักดันให้สมาคมเคเบิลทีวีแห่งประเทศไทยต้องผลักดันให้มีการร่างกฎหมายที่เกี่ยวกับผู้ประกอบการกิจการเคเบิลทีวีโดยตรง จึงนำมาสู่การตั้งคณะทำงานเพื่อจะร่างกฎหมายเคเบิลทีวีขึ้นมาเพื่อนำเสนอต่อรัฐบาลในสมัยนั้น จนกระทั่งถึงสมัย รัฐบาล พลเอกสุรยุทธ์ จุลานนท์ จึงเกิดทางเลือก 2 ทาง ซึ่งในขณะนั้นรัฐบาลกำลังเร่งผลักดัน พ.ร.บ.ต่างๆ ซึ่งไม่สามารถออกได้ในรัฐบาลที่เป็นประชาธิปไตย ที่มีกลุ่มผลประโยชน์มากมาย จึงทำให้กฎหมายหลายฉบับออกไม่ได้ รัฐบาลสมัย พลเอกสุรยุทธ์ จุลานนท์ จึงได้พยายามเร่งผลักดันให้กฎหมายต่างๆ เหล่านั้นสามารถออกนำมาใช้ได้ จึงเป็นทางเลือก 2 แพร่งของสมาคมเคเบิลทีวีแห่งประเทศไทย ที่จะ

1. ผลักดันให้มีการออกกฎหมายเกี่ยวกับเคเบิลทีวีโดยตรง หรือ
2. เข้าร่วมผลักดันให้ออก พ.ร.บ. ประกอบกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์

แต่การได้ปรึกษาหารือกันกับ 6 องค์กรสื่อ ซึ่งเป็นกลุ่มองค์กรสื่อหลัก จึงได้มีความเห็นร่วมกันว่าหากสมาคมเคเบิลทีวีฯ ผลักดันเฉพาะ พ.ร.บ.เคเบิลขึ้นมาโดยตรง โอกาสที่จะผ่านสภาพเป็นไปได้น่ายาก เพราะมีเวลาน้อย สมาคมเคเบิลทีวีฯ จึงตัดสินใจเข้าร่วมผลักดัน พ.ร.บ. ประกอบกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ขึ้น แม้ว่าจะไม่ได้เป็น พ.ร.บ. ของเคเบิลทีวีโดยตรง แต่ก็ยังดีกว่าไม่มี พ.ร.บ. อะไรที่จะมาควบคุมดูแลผู้ประกอบการเคเบิลทีวี ซึ่งในการร่วมผลักดัน พ.ร.บ. ดังกล่าวนั้น สมาคมเคเบิลทีวีฯ มีส่วนที่จะเข้าร่วมในการนำเสนอข้อมูลต่างๆ ที่เกี่ยวกับเคเบิลทีวีให้สามารถบรรจุเข้าไปใน พ.ร.บ. ดังกล่าวบ้าง ซึ่งสุดท้าย พ.ร.บ. ดังกล่าวก็สามารถที่จะออกมาใช้ได้ในวันที่ 4 พฤษภาคม 2552 ซึ่งเป็นวันสุดท้ายของรัฐบาลสมัยของ พลเอกสุรยุทธ์ จุลานนท์

สำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ พระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. 2553 ที่ถูกกำหนดขึ้นตามกฎหมายรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 กำหนดให้มีองค์กรของรัฐที่เป็นอิสระองค์กรหนึ่งทำหน้าที่จัดสรรคลื่นความถี่วิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และโทรคมนาคมและกำกับดูแลการประกอบกิจการดังกล่าวตามที่กฎหมายบัญญัติ ซึ่งปัจจุบันในเรื่องของการกำกับดูแลกิจการโทรทัศน์ระบบบอกรับสมาชิกนั้น ยังคงอยู่ระหว่างการกำหนดหลักเกณฑ์ต่างๆ ในการกำกับดูแล ทำให้ยังคงต้องใช้หลักเกณฑ์ชั่วคราวที่ถูกกำหนดขึ้น (ประกาศหลักเกณฑ์และวิธีการอนุญาตประกอบกิจการที่ไม่ใช้คลื่นความถี่ชั่วคราว (กิจการโทรทัศน์ระบบบอกรับสมาชิก) โดยคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ)ไปก่อน

การวิจัยเชิงปริมาณ

จากการศึกษาวิจัยและได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับ ความคิดเห็นของผู้ใช้บริการ เคเบิลทีวีท้องถิ่น ความพึงพอใจในการได้รับบริการของผู้ใช้บริการ จากผู้ตอบแบบสอบถาม 400 ราย สรุปได้ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผลการวิจัย เรื่องความคิดเห็นของผู้ใช้บริการเคเบิลทีวีท้องถิ่น ความพึงพอใจในการได้รับบริการของผู้ใช้บริการ ในส่วนของความพึงพอใจของผู้บริโภคที่ใช้เคเบิลท้องถิ่น จำนวน 400 ราย พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 217 คน คิดเป็นร้อยละ 45.75 มีอายุ 20 – 29 ปี จำนวน 186 คน คิดเป็นร้อยละ 46.50 ส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับปริญญา จำนวน 297 ราย คิดเป็นร้อยละ 74.25 และมีอาชีพส่วนใหญ่เป็นข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ จำนวน 243 คน คิดเป็นร้อยละ 60.75 ส่วนใหญ่สมาชิกในครอบครัว 2 – 4 คน จำนวน จำนวน 225 คน คิดเป็นร้อยละ 56.25 รายได้ต่อเดือน 10,001 – 20,000 บาท จำนวน 197 คน คิดเป็นร้อยละ 49.25 นอกจากนี้ยังพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีที่พักอาศัยลักษณะบ้านเดี่ยว จำนวน 178 คน คิดเป็นร้อยละ 44.50 และมีที่พักอาศัยเป็นบ้านของตนเอง จำนวน 330 คน คิดเป็นร้อยละ 82.50

ตอนที่ 2 ข้อมูลพฤติกรรมของผู้ใช้บริการเคเบิลท้องถิ่น

ผลการวิจัย พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เคยใช้บริการเคเบิลท้องถิ่นจำนวน 328 คน คิดเป็นร้อยละ 82.00 และใช้บริการเคเบิลท้องถิ่นเนื่องจากอัตราค่าบริการต่อเดือนถูก จำนวน 111 คน คิดเป็นร้อยละ 27.75 นอกจากนี้ยังพบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ไม่เลือกใช้บริการเคเบิลท้องถิ่นเนื่องจากใช้ True vision อยู่ จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 9.00 แหล่งข้อมูลที่มีผลต่อการเลือกใช้บริการเคเบิลท้องถิ่นของผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่คือ เพื่อน/ครอบครัว จำนวน 219 คน คิดเป็นร้อยละ 54.75 ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ชื่นชอบรายการภาพยนตร์ จำนวน 169 คน คิดเป็นร้อยละ 42.25 และไม่ชอบรายการแฟชั่น จำนวน 148 คน คิดเป็นร้อยละ 37.00 ส่วนใหญ่ชมรายการเวลา 18.01 - 24.00 น. จำนวน 322 คน คิดเป็นร้อยละ 80.50 และชมรายการวันเสาร์ และอาทิตย์ จำนวน 222 คน คิดเป็นร้อยละ 55.50 ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เลือกใช้บริการเคเบิลท้องถิ่นด้วยตนเอง จำนวน 209 คน คิดเป็นร้อยละ 52.25 และจ่ายค่าบริการแบบรายเดือน จำนวน 270 คน คิดเป็นร้อยละ 67.50

ตอนที่ 3 ข้อมูลปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจใช้บริการเคเบิลท้องถิ่น

ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจใช้บริการเคเบิลท้องถิ่น พบว่า

1. ปัจจัยด้านผลิตภัณฑ์ มีอิทธิพลต่อการใช้บริการเคเบิลท้องถิ่นในระดับปานกลาง โดยปัจจัยที่มีอิทธิพลมากที่สุดคือ ความคมชัดของสัญญาณภาพ มีค่าเฉลี่ย 2.49
2. ปัจจัยด้านราคา มีอิทธิพลต่อการใช้บริการเคเบิลท้องถิ่นในระดับปานกลาง โดยปัจจัยที่มีอิทธิพลมากที่สุดคือ อัตราค่าบริการรายเดือน มีค่าเฉลี่ย 2.42
3. ปัจจัยด้านช่องทางการจำหน่าย มีอิทธิพลต่อการใช้บริการเคเบิลท้องถิ่นในระดับปานกลาง โดยปัจจัยที่มีอิทธิพลมากที่สุดคือ สามารถติดต่อบริษัทได้หลายช่องทาง และระยะเวลาการเปิด – ปิด บริการมีค่าเฉลี่ย 2.13
4. ปัจจัยด้านการส่งเสริมการตลาด มีอิทธิพลต่อการใช้บริการเคเบิลท้องถิ่นในระดับปานกลาง โดยปัจจัยที่มีอิทธิพลมากที่สุดคือ พนักงานขายแนะนำข้อมูลการบริการถูกต้อง มีค่าเฉลี่ย 2.29
5. ปัจจัยด้านบุคลากร มีอิทธิพลต่อการใช้บริการเคเบิลท้องถิ่นในระดับมาก โดยปัจจัยที่มีอิทธิพลมากที่สุดคือ เจ้าหน้าที่มีมนุษยสัมพันธ์ สุภาพ มีค่าเฉลี่ย 2.40
6. ปัจจัยด้านกระบวนการ มีอิทธิพลต่อการใช้บริการเคเบิลท้องถิ่นในระดับมาก โดยปัจจัยที่มีอิทธิพลมากที่สุดคือ ระยะเวลาที่ใช้ติดตั้งรวดเร็ว มีค่าเฉลี่ย 2.43
7. ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ มีอิทธิพลต่อการใช้บริการเคเบิลท้องถิ่นในระดับปานกลาง โดยปัจจัยที่มีอิทธิพลมากที่สุดคือ ความทันสมัยของเทคโนโลยีรับส่งสัญญาณ มีค่าเฉลี่ย 2.35
8. สรุปได้ว่า เมื่อเปรียบเทียบปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดในด้านต่างๆ พบว่า ปัจจัยด้านกระบวนการ มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจใช้บริการเคเบิลท้องถิ่นมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 2.33 รองลงมาคือ รองลงมาคือ ปัจจัยด้านบุคคล มีค่าเฉลี่ย 2.29 ถัดมาคือ ปัจจัยด้านผลิตภัณฑ์ มีค่าเฉลี่ย 2.26 และปัจจัยที่มีอิทธิพลน้อยที่สุด คือ ปัจจัยด้านช่องทางการจัดจำหน่าย มีค่าเฉลี่ย 2.08

ตอนที่ 4 ความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม กับคำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้ใช้บริการเคเบิลท้องถิ่น

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม กับคำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้ใช้บริการเคเบิลท้องถิ่น โดยเลือกวิเคราะห์เฉพาะข้อมูลที่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยใช้สถิติแสดงค่าความถี่ (frequency) ค่าร้อยละ (percentage) และค่าสถิติไค-สแควร์ (Chi-square) ปรากฏผลดังนี้

1. ความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับพฤติกรรมของผู้ใช้บริการเคเบิลท้องถิ่น
 - 1.1 ทั้งเพศชายและหญิง ส่วนใหญ่เคยใช้บริการเคเบิลท้องถิ่น
 - 1.2 ทั้งเพศชายและหญิง ส่วนใหญ่ชมรายการเวลา 18.01-24.00 น.
 - 1.3 ทั้งเพศชายและหญิง ส่วนใหญ่ชมรายการวันเสาร์และอาทิตย์
 - 1.4 ทั้งเพศชายและหญิง ส่วนใหญ่ตัดสินใจเลือกใช้บริการเคเบิลท้องถิ่นด้วยตนเอง
 - 1.5 ทั้งเพศชายและหญิง ส่วนใหญ่จ่ายค่าบริการแบบรายเดือน
2. ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับพฤติกรรมผู้ใช้บริการเคเบิลท้องถิ่น
 - 2.1 ทุกกลุ่มอายุส่วนใหญ่เคยใช้บริการเคเบิลท้องถิ่น
3. ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับพฤติกรรมของผู้ใช้บริการเคเบิลท้องถิ่น
 - 3.1 ทุกระดับการศึกษาส่วนใหญ่เคยใช้บริการเคเบิลท้องถิ่น
4. ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับพฤติกรรมของผู้ใช้บริการเคเบิลท้องถิ่น
 - 4.1 ทุกระดับรายได้ส่วนใหญ่เคยใช้บริการเคเบิลท้องถิ่น

ตอนที่ 5 ความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม กับปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดที่มีต่อการตัดสินใจใช้บริการเคเบิลท้องถิ่น

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม กับปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดที่มีต่อการตัดสินใจใช้บริการเคเบิลท้องถิ่น โดยใช้สถิติ one way ANOVA และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว โดยใช้สถิติ T-test สำหรับความสัมพันธ์ที่มีตัวแปร 2 ตัวแปร และใช้สถิติ F-test สำหรับความสัมพันธ์ที่มีตัวแปรตั้งแต่ 3 ตัวแปรขึ้นไป ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 โดยเลือกนำเสนอเฉพาะส่วนที่มีความสัมพันธ์แตกต่างกัน ปรากฏผลดังนี้

1. ความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดที่มีต่อการตัดสินใจใช้บริการเคเบิลท้องถิ่น

1.1 ความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดที่มีต่อการตัดสินใจใช้บริการเคเบิลท้องถิ่น ด้านผลิตภัณฑ์ พบว่า เพศที่ต่างกันไม่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจใช้บริการเคเบิลท้องถิ่น

1.2 ความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดที่มีต่อการตัดสินใจใช้บริการเคเบิลท้องถิ่น ด้านราคา พบว่า เพศที่แตกต่างกันไม่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจใช้บริการเคเบิลท้องถิ่น ด้านราคาในประเด็นเรื่อง อัตราค่าบริการต่อเดือน

1.3 ความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดที่มีต่อการตัดสินใจใช้บริการเคเบิลท้องถิ่น ด้านช่องทางการจัดจำหน่าย พบว่า เพศที่แตกต่างกันไม่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจใช้บริการเคเบิลทีวี ด้านช่องทางการจัดจำหน่าย

1.4 ความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดที่มีต่อการตัดสินใจใช้บริการเคเบิลท้องถิ่น ด้านส่งเสริมการตลาด พบว่า เพศที่แตกต่างกันไม่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจใช้บริการเคเบิลทีวี ด้านการส่งเสริมการขายในประเด็นเรื่อง พนักงานขายแนะนำข้อมูลการบริการถูกต้อง

1.5 ความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดที่มีต่อการตัดสินใจใช้บริการเคเบิลท้องถิ่น ด้านบุคคล พบว่า เพศที่แตกต่างกันไม่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจใช้บริการเคเบิลทีวี ด้านบุคคล ในทุกประเด็น อันได้แก่ เจ้าหน้าที่ที่มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีคุณภาพ เจ้าหน้าที่ติดตามงานบริการสม่ำเสมอ พนักงานมีความรู้ตอบข้อสงสัยได้ชัดเจน และ จำนวนพนักงานมีเพียงพอต่อการให้บริการ

1.6 ความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดที่มีต่อการตัดสินใจใช้บริการเคเบิลท้องถิ่น ด้านกระบวนการ พบว่า เพศที่แตกต่างกันไม่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจใช้บริการเคเบิลทีวี ด้านกระบวนการ

1.7 ความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดที่มีต่อการตัดสินใจใช้บริการเคเบิลท้องถิ่น ด้านสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ พบว่า เพศที่แตกต่างกันไม่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจใช้บริการเคเบิลทีวี ด้านสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ

2. ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดที่มีต่อการตัดสินใจใช้บริการเคเบิลท้องถิ่น

2.1 ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดที่มีต่อการตัดสินใจใช้บริการเคเบิลท้องถิ่น ด้านผลิตภัณฑ์ พบว่า อายุที่แตกต่างกันมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจใช้บริการเคเบิลทีวี ด้านผลิตภัณฑ์ในประเด็น รูปแบบการจัดผังรายการ การปรับปรุงรายการเสมอ และข่าวสารที่น่าเสนอรวดเร็วและถูกต้อง

2.2 ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดที่มีต่อการตัดสินใจใช้บริการเคเบิลท้องถิ่น ด้านราคา พบว่า อายุที่แตกต่างกันไม่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจใช้บริการเคเบิลทีวี ด้านราคา

2.3 ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดที่มีต่อการตัดสินใจใช้บริการเคเบิลท้องถิ่น ด้านช่องทางการจัดจำหน่าย พบว่า อายุที่แตกต่างกันมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจใช้บริการเคเบิลทีวี ด้านช่องทางการจัดจำหน่าย ในประเด็นเรื่อง ทำเลที่ตั้งสำนักงาน สะดวกสบาย สามารถติดต่อกับบริษัทได้หลายช่องทาง

2.4 ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดที่มีต่อการตัดสินใจใช้บริการเคเบิลท้องถิ่น ด้านส่งเสริมการตลาด พบว่า อายุที่แตกต่างกันมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจใช้บริการเคเบิลทีวี ด้านการส่งเสริมการตลาดในทุกประเด็นข้างต้น

2.5 ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดที่มีต่อการตัดสินใจใช้บริการเคเบิลท้องถิ่น ด้านบุคคล พบว่า อายุที่แตกต่างกันมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจใช้บริการเคเบิลทีวี ด้านบุคคลในทุกประเด็นข้างต้น

2.6 ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดที่มีต่อการตัดสินใจใช้บริการเคเบิลท้องถิ่น ด้านกระบวนการ พบว่า อายุที่แตกต่างกันมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจใช้บริการเคเบิลทีวี ด้านกระบวนการในทุกประเด็น

2.7 ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดที่มีต่อการตัดสินใจใช้บริการเคเบิลท้องถิ่น ด้านสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ พบว่า อายุที่แตกต่างกันมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจใช้บริการเคเบิลทีวี ด้านสิ่งแวดล้อมด้านกายภาพในทุกประเด็น

3. ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดที่มีต่อการตัดสินใจใช้บริการเคเบิลท้องถิ่น

3.1 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดที่มีต่อการตัดสินใจใช้บริการเคเบิลท้องถิ่น ด้านผลิตภัณฑ์ พบว่า การศึกษาที่แตกต่างกันมีอิทธิพลต่อการ

ตัดสินใจใช้บริการเคเบิลทีวี ด้านผลิตภัณฑ์ในประเด็น ความคมชัดของสัญญาณภาพ รูปแบบการจัดผังรายการ การนำเสนอรายการที่น่าสนใจ และ มีการปรับปรุงรายการเสมอ

3.2 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดที่มีต่อการตัดสินใจใช้บริการเคเบิลท้องถิ่น ด้านราคา พบว่า อายุการศึกษาที่แตกต่างกันมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจใช้บริการเคเบิลทีวี ด้านราคาในทุกประเด็น

3.3 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดที่มีต่อการตัดสินใจใช้บริการเคเบิลท้องถิ่น ด้านช่องทางการจัดจำหน่าย พบว่า การศึกษาที่แตกต่างกันมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจใช้บริการเคเบิลทีวี ด้านช่องทางการจัดจำหน่ายในทุกประเด็น

3.4 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดที่มีต่อการตัดสินใจใช้บริการเคเบิลท้องถิ่น ด้านส่งเสริมการตลาด พบว่า การศึกษาที่แตกต่างกันมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจใช้บริการเคเบิลทีวี ด้านช่องทางการจัดจำหน่ายในทุกประเด็น

3.5 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดที่มีต่อการตัดสินใจใช้บริการเคเบิลท้องถิ่น ด้านบุคคล พบว่า การศึกษาที่แตกต่างกันมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจใช้บริการเคเบิลท้องถิ่น ด้านบุคคลในประเด็นเจ้าหน้าที่มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีคุณภาพเจ้าหน้าที่ติดตามงานบริการสม่ำเสมอและจำนวนพนักงานมีเพียงพอต่อการให้บริการ

3.6 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดที่มีต่อการตัดสินใจใช้บริการเคเบิลท้องถิ่น ด้านกระบวนการ พบว่า อายุการศึกษาที่แตกต่างกันมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจใช้บริการเคเบิลทีวี ด้านกระบวนการในเรื่อง ระยะเวลาที่ใช้ในการติดตั้งรวดเร็ว

3.7 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดที่มีต่อการตัดสินใจใช้บริการเคเบิลท้องถิ่น ด้านสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ พบว่า การศึกษาที่แตกต่างกันมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจใช้บริการเคเบิลทีวี ด้านสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ ในเรื่องความทันสมัยของเทคโนโลยีรับส่งสัญญาณ

4. ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดที่มีต่อการตัดสินใจใช้บริการเคเบิลท้องถิ่น

4.1 ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดที่มีต่อการตัดสินใจใช้บริการเคเบิลท้องถิ่น ด้านผลิตภัณฑ์ พบว่า รายได้ที่แตกต่างกันมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจใช้บริการเคเบิลท้องถิ่นในทุกด้าน

4.2 ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดที่มีต่อการตัดสินใจใช้บริการเคเบิลท้องถิ่น ด้านราคา พบว่า รายได้ที่แตกต่างกันมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจใช้บริการเคเบิลท้องถิ่น ด้านราคา ในเรื่อง วิธีการจัดเก็บค่าบริการล่วงหน้า

4.3 ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดที่มีต่อการตัดสินใจใช้บริการเคเบิลท้องถิ่น ด้านช่องทางการจัดจำหน่าย พบว่า รายได้ที่แตกต่างกันมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจใช้บริการเคเบิลท้องถิ่นด้านช่องทางการจัดจำหน่ายในประเด็นเรื่อง ทำเลที่ตั้ง สำนักงานสะดวกต่อการเดินทาง และสามารถติดต่อกับบริษัทได้หลายช่องทาง

4.4 ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดที่มีต่อการตัดสินใจใช้บริการเคเบิลท้องถิ่น ด้านส่งเสริมการตลาด พบว่า รายได้ที่แตกต่างกันมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจใช้บริการเคเบิลท้องถิ่นด้านการส่งเสริมการตลาด ในเรื่อง พนักงานขายแนะนำข้อมูลการบริการถูกต้อง และการให้ทดลองใช้บริการเคเบิลทีวี

4.5 ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดที่มีต่อการตัดสินใจใช้บริการเคเบิลท้องถิ่น ด้านบุคคล พบว่า การศึกษาที่แตกต่างกันมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจใช้บริการเคเบิลท้องถิ่น ในทุกด้าน

4.6 ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดที่มีต่อการตัดสินใจใช้บริการเคเบิลท้องถิ่น ด้านกระบวนการ พบว่า รายได้ที่แตกต่างกันมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจใช้บริการเคเบิลท้องถิ่น ด้านกระบวนการในเรื่อง ระยะเวลาที่ใช้ในการติดตั้งรวดเร็ว

4.7 ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดที่มีต่อการตัดสินใจใช้บริการเคเบิลท้องถิ่น ด้านสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ พบว่า การศึกษาที่แตกต่างกันมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจใช้บริการเคเบิลท้องถิ่นด้านสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ ในเรื่องความทันสมัยของเทคโนโลยีรับส่งสัญญาณ และบริษัทมีความเป็นมืออาชีพ

5.2 การอภิปรายผล

จากการศึกษาเปรียบเทียบนโยบายและกฎหมายที่มีผลต่อการแก้ไขปัญหามีผลกระทบต่อการแก้ไขปัญหาด้านต่างๆ ตามที่ได้กล่าวมานั้น ไม่ว่าจะเป็นการลักลอบรับสัญญาณโทรทัศน์ระบบบอกรับสมาชิก ที่รัฐไม่สามารถปราบปรามได้อย่างเด็ดขาด รวมทั้งผู้ประกอบการที่ได้รับความสะดวก ไม่สามารถเรียกร้องค่าทดแทนความเสียหายที่เกิดขึ้นจากผู้กระทำผิดได้นั้น พอจะสรุปได้ว่าปัญหาทางการหมายที่สำคัญอย่างหนึ่งคือ ปัญหาการไม่มีนโยบายเกี่ยวกับกิจการโทรทัศน์ระบบบอกรับสมาชิกในลักษณะที่คุ้มครองกิจการดังกล่าว โดยเฉพาะเรื่องการป้องกันการลักลอบสัญญาณ โดยไม่ได้รับอนุญาต ซึ่งปัจจุบันกฎหมายจะเน้นในเรื่องการกำกับดูแลเนื้อหารายการแทน นอกจากนี้ยังมีปัญหาเรื่องการควบคุมเนื้อหารายการ ปัญหาการแข่งขันทางการค้า ปัญหาการควบคุมการโฆษณา ปัญหาเรื่องสัดส่วนของผู้ถือหุ้นในการประกอบกิจการโทรทัศน์ระบบบอกรับสมาชิก

ซึ่งจากปัญหาต่างๆ ดังกล่าว ไม่มีนโยบายยังไม่มีเรื่องการคุ้มครองดูแลอย่างเต็มที่ ทางด้านปัญหาการลักลอบรับสัญญาณ โทรทัศน์ระบบบอกรับสมาชิก โดยไม่ได้รับอนุญาต ส่วนกฎหมายที่มีอยู่ในปัจจุบันหรือแม้กระทั่งกฎหมายที่กำลังจะถูกกำหนดในอนาคตนั้นจะกำหนดหลักเกณฑ์ในเรื่อง อื่นๆ ที่ไม่สามารถนำมาปรับใช้เพื่อเอาผิดกับผู้กระทำการลักลอบได้โดยตรง เนื่องจากกฎหมายที่ออกมาบังคับใช้นั้น ไม่ได้มีการกำหนดมาตรฐานในการอนุญาตให้ค้า หรือนำเข้า เครื่องรับโทรทัศน์ดังกล่าวทำให้เกิดปัญหาการลักลอบใช้สัญญาณตามมา เป็นต้น นอกจากนี้ ยังมีปัญหาด้านต่างๆ ที่กล่าวมา ซึ่งรัฐบาลต้องมีการดำเนินการดังนี้

5.2.1 รัฐต้องกำหนดนโยบายครอบคลุมและรับรองการเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยีได้อย่างเหมาะสมและรวดเร็ว

เทคโนโลยีสื่อสารพัฒนาเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ทันสมัย ซึ่งปัญหาทางกฎหมายที่เห็นได้ เช่นในกฎหมายฉบับเก่ากำหนดว่า “การทำให้คลื่นแอสตเขียนผ่านทางสายหรือสื่อตัวนำไฟฟ้า” แต่ในปัจจุบันเทคนิคในการให้ดำเนินการกิจการ โทรทัศน์ระบบบอกรับสมาชิก มีการพัฒนาอย่างก้าวไกล สามารถส่งรายการผ่านดาวเทียมได้ และในอนาคตอาจรวมเอาเทคโนโลยีใหม่ๆ มาใช้ผสมผสาน รัฐต้องกำหนดกฎหมายอย่างกว้างๆ และผู้กำหนดกฎหมายนั้นต้องมาจากผู้ทรงคุณวุฒิ มีความรู้ ความเชี่ยวชาญ

5.2.2 นโยบายของรัฐต้องส่งเสริมและสนับสนุนการมีส่วนร่วม หรือรับรู้ข้อมูลข่าวสารของประชาชน

รัฐควรมีมาตรการเร่งรัด พัฒนาในทุกๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นทางด้านเศรษฐกิจ การศึกษา สังคม การเมือง และเทคโนโลยี เพื่อสร้างความเจริญรุ่งเรืองของประเทศ ให้ได้รับข้อมูลข่าวสารด้านต่างๆ จึงเป็นสิ่งที่รัฐหรือหน่วยงานที่รับผิดชอบจะต้องพิจารณาและประสานนโยบายให้สอดคล้อง และดำเนินการไปในแนวทางเดียวกัน อันจะเป็นการขยายประโยชน์ให้แก่ประชาชน เพื่อรับข้อมูลข่าวสารได้อย่างทั่วถึงทุกพื้นที่ของประเทศนั้น

เมื่อรัฐมีนโยบายสนับสนุนและส่งเสริมข้อมูลข่าวสารให้แพร่กระจาย ดังนั้นรัฐจึงควรมีนโยบายเกี่ยวกับการดำเนินการของกิจการโทรทัศน์ระบบบอกรับสมาชิกให้สอดคล้อง เช่น การลดข้อจำกัดการดำเนินธุรกิจของกิจการโทรทัศน์ระบบบอกรับเป็นสมาชิก ด้วยการลดข้อจำกัดในการขออนุญาต ทำให้ผู้ประกอบการมีต้นทุนในการผลิตการลงทุนต่ำ ย่อมมีความพร้อมที่จะให้บริการครอบคลุมทุกพื้นที่ของประเทศ

5.2.3 หน่วยงานของรัฐต้องถือปฏิบัติอย่างเคร่งครัด

เพื่อให้เกิดแนวทางปฏิบัติให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน นโยบายจะบรรลุเป้าหมายและวัตถุประสงค์จะต้องอาศัยความร่วมมือร่วมใจของผู้ปฏิบัติ ในเรื่องกิจการโทรทัศนระบบบอกรับสมาชิกในประเทศไทย จะเห็นว่าหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมากมาย อาทิ กรมประชาสัมพันธ์ องค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทย การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค สำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ เป็นต้น แต่ละหน่วยงานมีนโยบายในการปฏิบัติอย่างเป็นเอกเทศ เช่น กรมประชาสัมพันธ์มีหน้าที่ออกใบอนุญาตให้ดำเนินการบริการโทรทัศนระบบบอกรับสมาชิก เมื่อผู้ประกอบการได้รับใบอนุญาตจากกรมประชาสัมพันธ์แล้ว จะต้องไปยื่นขอใช้สาย Optic Fiber จากทางองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทยหรือการสื่อสารแห่งประเทศไทย แต่หากจะประกอบกิจการโดยใช้สาย Coaxial Cable ก็จะต้องขอใบอนุญาตพาดสายไปกับการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคซึ่งอาจมีปัญหาในกรณีที่ทางการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคไม่อนุญาตให้ผู้ประกอบการ โทรทัศนระบบบอกรับสมาชิกดำเนินการพาดสายเคเบิล ซึ่งผู้ประกอบการอาจต้องแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นเอง

หน่วยงานต่างๆ ที่ปฏิบัติภายใต้นโยบายเดียวกัน ควรถือปฏิบัติให้สอดคล้องกัน โดยให้อำนาจจัดการตามกฎหมายใหม่ที่กำหนดให้ สำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ เป็นหน่วยงานที่มีหน้าที่รับผิดชอบ กำกับดูแล เพื่อให้เกิดความคล่องตัวในการถือปฏิบัติ

5.2.4 กฎระเบียบที่วางไว้ต้องมีการปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมและทันสมัยตลอดเวลา

ข้อกฎหมายต่างๆ โดยเฉพาะข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับกิจการโทรทัศนระบบบอกรับสมาชิก ซึ่งมีการนำเอาเทคโนโลยีที่ทันสมัยเข้ามาประยุกต์ใช้ ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วจนกระทั่งกฎหมายบางฉบับก้าวตามไม่ทัน ส่งผลให้ผู้ปฏิบัติประสบปัญหา เนื่องจากระเบียบข้อปฏิบัติต่างๆ กลายเป็นข้อกำหนดที่ล้าสมัยไม่ทันต่อเหตุการณ์ เช่นเรื่องค่าธรรมเนียมใบอนุญาตเกี่ยวกับอุปกรณ์ หรือการดำเนินการกิจการโทรทัศนระบบบอกรับสมาชิก นั้นมีราคาค่อนข้างน้อยเมื่อเปรียบเทียบกับการลงทุนในการดำเนินธุรกิจ โดยเฉพาะการดำเนินการโทรทัศนผ่านดาวเทียมนั้น ผู้ประกอบการต้องเช่าช่องสัญญาณในราคาสูง จึงพอจะพิจารณาได้ว่ากฎ ระเบียบเดิมๆ ที่มีการประกาศใช้มาเป็นเวลานานทำให้เกิดปัญหา หน่วยงานที่รับผิดชอบนั้น ควรจะมีการวางแผน ปรับปรุง แก้ไขระเบียบที่ล้าสมัย ต้องทำการศึกษาค้นคว้า เพื่อวางแนวทางของกฎหมายที่มีความทันสมัย สอดคล้องต่อการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

5.2.5 หน่วยงานของรัฐต้องช่วยเหลือผู้ประกอบการเคเบิลท้องถิ่น โดยการส่งเสริมการแข่งขัน

ทางด้านผู้ประกอบการเคเบิลท้องถิ่น ปัจจุบันมีผู้ให้บริการไม่มากนัก สาเหตุเนื่องจากธุรกิจที่มีต้นทุนการดำเนินงานสูง โดยเฉพาะการลงทุนเกี่ยวกับระบบการรับและส่งสัญญาณ และยังมีการขออนุญาตจากหน่วยงานราชการที่ขั้นตอนในการขอรับใบอนุญาตยังไม่แน่นอน และแตกต่างกับผู้ร่วมลงทุนที่เป็นเคเบิลทีวีของเอกชน เช่น True vision ทำให้เป็นอุปสรรคต่อผู้ประกอบการที่จะเข้าสู่ตลาดในระดับที่ต่างกัน การเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์รายการโทรทัศน์จะเป็นข้อได้เปรียบ ทำให้ผู้ประกอบการรายใหม่ที่จะเข้าสู่ตลาด ถ้าไม่มีสินค้าหรือรายการที่สามารถสร้างความแตกต่างได้ อาจจะไม่ประสบความสำเร็จจนต้องออกจากตลาดไป ซึ่งทางที่ผู้ประกอบการรายใหม่จะแข่งขันได้มีเพียงการลดราคาค่าสมาชิกเท่านั้น

5.2.6 ต้องคำนึงถึงความพึงพอใจของผู้ใช้บริการเคเบิลท้องถิ่น

จากการสำรวจความพึงพอใจของประชาชนผู้ให้บริการเคเบิลท้องถิ่น พบว่า เหตุผลที่เลือกใช้เคเบิลท้องถิ่นอัตราค่าบริการต่อเดือนถูก โดยส่วนใหญ่จะชมรายการเวลา 18.01-24.00 น. และชมรายการวันเสาร์และอาทิตย์ รายการที่เลือกชมส่วนใหญ่เป็นรายการภาพยนตร์ และผู้ให้บริการเห็นว่า การเป็นสมาชิกเคเบิลท้องถิ่นมีประโยชน์ทำให้ได้รับความเพลิดเพลิน และช่วยให้ได้รับข้อมูลข่าวสารเพื่อนำไปพูดคุยกับผู้อื่นได้ และประหยัดค่าไปชมภาพยนตร์นอกบ้าน

ปัจจัยด้านผลิตภัณฑ์ มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจใช้บริการเคเบิลท้องถิ่น ในระดับปานกลาง โดยปัจจัยที่มีอิทธิพลมากที่สุดคือ ความคมชัดของสัญญาณภาพ ดังนั้นการให้บริการที่มีคุณภาพย่อมทำรายได้ให้กับผู้ประกอบการมาก เมื่อผู้ประกอบการมีรายได้แล้ว ก็จะทำให้ผู้ให้บริการได้รับรายการที่ดีมีคุณภาพไปด้วย

ปัจจัยด้านราคา มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจใช้บริการเคเบิลท้องถิ่น ในระดับปานกลาง โดยปัจจัยที่มีอิทธิพลมากที่สุดคือ อัตราค่าบริการรายเดือน ดังนั้นราคาเป็นส่วนหนึ่งของการกำหนดรายได้ของกิจการ คือ ถ้าตั้งราคาสูงก็จะทำให้ธุรกิจมีรายได้สูงขึ้น แต่ถ้าหากคุณภาพไม่สูงเท่ากับราคาที่เพิ่ม ย่อมทำให้ผู้ใช้บริการไม่มาใช้บริการธุรกิจเคเบิลท้องถิ่นต่อไป อาจเป็นต้นเหตุของการถดถอยใช้สัญญาณรายการที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมายได้

ปัจจัยด้านช่องทางการจัดจำหน่าย มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจใช้บริการเคเบิลท้องถิ่น ในระดับปานกลาง โดยปัจจัยที่มีอิทธิพลมากที่สุดคือ สามารถติดต่อบริษัทได้หลายช่องทาง ดังนั้นการประกอบธุรกิจเคเบิลท้องถิ่นต้องสร้างความสะดวกให้ผู้ใช้บริการ ไม่ว่าจะเป็นการติดต่อสอบถามข้อมูลและการให้บริการ หากลูกค้าไม่สามารถติดต่อได้หลายช่องทาง ทำให้เกิดความยุ่งยากต่อผู้ใช้บริการอาจทำให้รายได้น้อยลงเช่นกัน

ปัจจัยด้านการส่งเสริมการตลาด มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจใช้บริการเคเบิลท้องถิ่น ในระดับปานกลาง โดยปัจจัยที่มีอิทธิพลมากที่สุดคือ พนักงานขายแนะนำข้อมูลบริการได้ถูกต้องซึ่งหากพนักงานขายไม่สามารถแนะนำข้อมูลบริการให้กับลูกค้าครบถ้วนแล้วอาจทำให้เกิดความผิดพลาดและผลเสียต่อผู้ให้บริการได้

ปัจจัยด้านบุคคล มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจใช้บริการเคเบิลท้องถิ่น ในระดับมาก โดยปัจจัยที่มีอิทธิพลมากที่สุดคือ เจ้าหน้าที่ที่มีมนุษยสัมพันธ์ดี สุภาพ ดังนั้นการให้บริการที่ ย่อมทำให้ผู้ใช้บริการอยากที่จะใช้บริการของผู้ประกอบการรายนั้น ทำให้เกิดรายได้แก่ผู้ประกอบการเพิ่มมากขึ้น

ปัจจัยด้านกระบวนการ มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจใช้บริการเคเบิลท้องถิ่น ในระดับมาก โดยปัจจัยที่มีอิทธิพลมากที่สุดคือ ระยะเวลาที่ใช้ในการจัดตั้งรวดเร็ว ดังนั้นเมื่อผู้ประกอบการให้บริการในการติดตั้งเครื่องที่รวดเร็วย่อมทำให้เกิดความพอใจแก่ผู้ใช้บริการ อาจทำให้ผู้ใช้บริการไปบอกต่อผู้อื่นที่รู้จัก ทำให้ผู้ประกอบการมีลูกค้าเพิ่มมากขึ้น

ด้านสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจใช้บริการเคเบิลท้องถิ่น ในระดับปานกลาง โดยปัจจัยที่มีอิทธิพลมากที่สุดคือ ความทันสมัยของเทคโนโลยีรับส่งสัญญาณ ดังนั้น หากผู้ประกอบการมีการนำระบบใหม่ๆ มาให้บริการ ย่อมทำให้ได้เปรียบคู่แข่ง อีกทั้งยังช่วยให้ผู้ใช้บริการได้รับบริการที่มีคุณภาพและทันสมัยไปด้วย

5.3 ข้อเสนอแนะ

การวิจัยนี้ ผู้วิจัยนำผลการวิเคราะห์ข้อมูลในเรื่อง การควบคุมและกำกับดูแลของหน่วยงานรัฐเกี่ยวกับโทรทัศน์ระบบบอกรับสมาชิก (Cable TV): ศึกษากรณีเคเบิลทีวีท้องถิ่น เพื่อนำไปใช้เป็นแนวทางในการควบคุมและกำกับดูแลของหน่วยงานรัฐและตอบสนองต่อความต้องการทั้งผู้ประกอบการและผู้ให้บริการเคเบิลท้องถิ่น

กิจการสื่อสารมวลชนของประเทศในปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วด้วยการพัฒนาเทคโนโลยีไม่หยุดยั้ง ส่งผลให้ทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐ เอกชน หรือประชาชน ต้องมีการปรับตัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาครัฐซึ่งเป็นหน่วยงานหลักในการกำหนดนโยบายเพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติ หน่วยงานรัฐจึงจำเป็นต้องก้าวนำเทคโนโลยีด้วยความรู้ความเข้าใจ เพื่อกำหนดนโยบายในการสื่อสารมวลชนของชาติให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน ควบคู่ไปกับการวางกรอบมาตรฐานในการกำกับดูแลและอำนวยความสะดวกต่อธุรกิจ เพื่อขยายโอกาสและขยายผลในการรับข้อมูลข่าวสารของประชาชน ได้อย่างทั่วถึงอันเป็นการส่งผลดีต่อการพัฒนาประเทศ

ปัจจุบันหน่วยงานที่มีอำนาจในควบคุมและกำกับดูแลกิจการโทรทัศน์ระบบบอกรับสมาชิก คือ สำนักงานคณะกรรมการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ ซึ่งตั้งขึ้นตามกฎหมายใหม่จึงไม่ได้เริ่มวางกฎ ระเบียบ หรือหลักเกณฑ์ในเรื่องการประกอบกิจการโทรทัศน์ระบบบอกรับสมาชิกมากนัก ผู้วิจัยจึงมีความเห็นว่าสิ่งที่ สำนักงานคณะกรรมการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ ควรจะดำเนินการต่อไปเพื่อแก้ปัญหา ดังที่กล่าวมาทั้งหมดมีดังนี้

1. ป้องกันการลักลอบรับสัญญาณ โดยนำความคิดของต่างประเทศมาใช้ผู้วิจัยเห็นว่า นโยบายของประเทศสหรัฐอเมริกา เป็นนโยบายที่ให้ความคุ้มครองดูแลในเรื่องการลักลอบรับสัญญาณเป็นอย่างดีเห็นได้จากการบัญญัติกลุ่มกฎหมาย (Package) ในเรื่องเคเบิลทีวีไว้โดยเฉพาะ ในกฎหมาย The Telecommunication Act of 1996 ซึ่งน่าจะนำมาใช้เป็นแนวคิดในการแก้ไขปรับปรุงนโยบายของประเทศได้ โดยหลักเกณฑ์ หรือ ระเบียบ ฉบับใหม่ ที่ออกโดยสำนักงานคณะกรรมการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ ควรจะแยกเรื่องเกี่ยวกับการลักลอบรับสัญญาณ โทรทัศน์ระบบบอกรับสมาชิก เนื่องจากกิจการนี้แตกต่างจากกิจการโทรทัศน์ทั่วไปในแง่ผลกระทบจากการลักลอบรับสัญญาณ เพราะกิจการโทรทัศน์ทั่วไปนั้นรายได้ส่วนใหญ่มาจากการโฆษณา แต่กิจการโทรทัศน์ระบบบอกรับสมาชิกนั้น ต้องพึ่งรายได้จากค่าบริการรายเดือน ดังนั้นถ้ามีปัญหาการลักลอบมาก ก็จะเกิดความเสียหายต่อผู้ประกอบการมากเช่นกัน ตัวอย่างเช่น

--ร่าง--

ประกาศสำนักงานคณะกรรมการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์
และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ
เรื่อง การลักลอบรับสัญญาณโทรทัศน์ระบบบอกรับสมาชิก

ข้อ ๑ ในประกาศนี้

“โทรทัศน์ระบบบอกรับสมาชิก” หมายถึง.....

“การลักลอบรับสัญญาณ” หมายถึง

ข้อ ๒ บทกำหนดโทษ

ผู้ใดกระทำการลักลอบรับสัญญาณโทรทัศน์ระบบบอกรับสมาชิก ต้องระวางโทษทั้งทางแพ่งและอาญา

2. การซื้อลิขสิทธิ์รายการจากต่างประเทศ เช่น กำหนดกลุ่มประเภทรายการที่สามารถซื้อลิขสิทธิ์ผูกขาดแต่เพียงผู้เดียวได้และรายการประเภทใดที่ทำไม่ได้ ในการซื้อลิขสิทธิ์ หากเป็นรายการที่เกิดประโยชน์ต่อคนส่วนใหญ่หรือเพื่อให้เกิดความเสมอภาคในการรับข้อมูลของประชาชน ควรมีกฎหมาย

ห้ามการซื้อลิขสิทธิ์ผูกขาดออกมา หรือหากจะมีการซื้อก็ต้องเปิดโอกาสให้ผู้ให้บริการรายอื่นสามารถแบ่งปันไปให้ประชาชนทั่วไปได้ หรือจะกำหนดคุณสมบัติผู้ที่จะสามารถซื้อลิขสิทธิ์รายการได้ กล่าวคือในการซื้อลิขสิทธิ์รายการใดๆ เพื่อมาเผยแพร่ผู้ซื้อจะต้องได้รับใบอนุญาตประกอบกิจการประเภทที่ได้สิทธิ์ให้เผยแพร่ใช้ช่องทางนั้นๆ หรือตั้งหน่วยงานกลางเพื่อซื้อลิขสิทธิ์จากต่างประเทศ โดยสำนักงานคณะกรรมการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ เป็นผู้แต่งตั้งขึ้นมาเพื่อเจรจาซื้อลิขสิทธิ์รายการ และนำมาจัดสรรรายการที่ได้มาเพื่อแบ่งปันให้ผู้ประกอบการรายอื่น สามารถแบ่งซื้อเพื่อนำไปเผยแพร่ได้ ตัวอย่างเช่น การซื้อลิขสิทธิ์ฟุตบอลอังกฤษของบริษัท ท. แต่เพียงผู้เดียวทำให้ ประชาชนทั่วไปส่วนใหญ่ไม่สามารถรับชมรายการได้ ดังนั้น สำนักงานคณะกรรมการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ ต้องจัดสรรงบประมาณเพื่อแต่งตั้งหน่วยงานกลางในการซื้อลิขสิทธิ์ เพื่อนำไปให้บริษัทอื่นๆ สามารถนำไปเผยแพร่ได้โดยวิธีการต่างๆ เช่นเดียวกับการประมูลคลื่นความถี่ เมื่อมีผู้ประกอบการจำนวนมากยอมทำให้ค่าใช้จ่ายบริการถูกลง ทำให้เกิดประโยชน์แก่ประชาชนผู้รับชมทั่วไปได้ อีกทั้งยังเป็นการป้องกันการผูกขาดทางการค้าด้วย

3. การนำช่องรายการไปเผยแพร่ สำนักงานคณะกรรมการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ ควรมีการกำหนดหลักเกณฑ์ว่ารายการใดควรได้รับใบอนุญาตก่อนการเผยแพร่ ซึ่งหากรายการใดเข้าข่ายต้องห้าม หรือไม่เหมาะสม หากมีการเผยแพร่ควรต้องได้รับการอนุญาตก่อน และควรมีการกำหนดหลักเกณฑ์ว่ารายการที่เผยแพร่ในช่องฟรีทีวี ประชาชนทุกคนมีสิทธิที่จะสามารถรับชมได้ไม่ว่าจะชมผ่านทางช่องทางใดโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย รวมทั้งเคลือบถ่วงถ่วงด้วย เพื่อให้เกิดความเท่าเทียมกัน หรือที่เรียกว่า กฎ Must carry rule โดยต้องมีการกำหนดประกาศเกี่ยวกับการขออนุญาตของผู้ผลิตรายการ เช่น

3.1 ต้องมีการกำหนดประเภทของการผลิตรายการ เช่น การให้บริการสาธารณะ การให้บริการชุมชน และการให้บริการธุรกิจ

3.2 การกำหนดหลักเกณฑ์การขอใบอนุญาตผลิตรายการ เช่น การกำหนดคุณสมบัติผู้ขอใบอนุญาต การขอข้อมูลการผลิตรายการ เผยแพร่แหล่งที่มา วิธีการ ผังรายการ เป็นต้น

3.3 มีการกำหนดสิทธิและหน้าที่ของผู้ได้รับใบอนุญาต เช่น ผู้ได้รับใบอนุญาตจะหยุดการเผยแพร่ไม่ได้ หรือ ผู้ได้รับใบอนุญาตจะนำเสนอรายการที่ไม่เหมาะสมต่อสังคมไม่ได้ เป็นต้น

3.4 มีบทกำหนดโทษกรณีที่มีการฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามประกาศคณะกรรมการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ เช่น การถอนใบอนุญาต การพักใช้ใบอนุญาต หรือการปรับ เป็นต้น

4. การกำหนดมาตรฐานอุปกรณ์ที่จะเผยแพร่รายการ ควรกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำสำหรับอุปกรณ์ที่จะนำมาให้ประชาชนใช้ในการรับชมรายการทางโทรทัศน์ ทั้งการติดตั้งอุปกรณ์ หรือ ก่อสร้างรับสัญญาณ เพื่อให้ประชาชนสามารถรับชมรายการได้อย่างมีประสิทธิภาพ ด้วยมาตรฐานที่ทันสมัย

5. การออกใบอนุญาต หรือการขึ้นทะเบียนผู้ประกอบการประเภทต่างๆ เพื่อให้ผู้ประกอบการอยู่ในหลักเกณฑ์เดียวกันสำนักงานคณะกรรมการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ ต้องเร่งออกใบอนุญาตผู้ประกอบการโทรทัศน์ระบบบอกรับสมาชิกให้ครบทุกราย ผู้ไม่มีใบอนุญาตต้องถูกดำเนินการตามกฎหมายอย่างเคร่งครัด เช่น การกำหนดระยะเวลาในการขอใบอนุญาตผู้ประกอบการ โดยประกาศเป็นกฎหมาย และผ่านทางสื่อต่างๆ ทั่วประเทศ เพื่อให้ผู้ที่ประกอบการอยู่ หรือผู้ที่กำลังจะประกอบการตระหนักถึงความสำคัญ และบทลงโทษหากทำการประกอบการโดยไม่ได้รับใบอนุญาต

5.4 ข้อเสนอการวิจัยครั้งต่อไป

การวิจัยเรื่อง การควบคุมและกำกับดูแลของหน่วยงานรัฐเกี่ยวกับโทรทัศน์ระบบบอกรับสมาชิก (Cable TV): ศึกษากรณีเคเบิลทีวีท้องถิ่น มีข้อเสนอในการวิจัยครั้งต่อไปดังนี้

1. ควรศึกษากฎหมาย ระเบียบ หลักเกณฑ์ ที่ออกมาใหม่ว่ามีผลกระทบต่อใครหรือไม่
2. การควบคุมและกำกับดูแลของหน่วยงานรัฐเกี่ยวกับโทรทัศน์ระบบดิจิทัล